

דה, חלקם לתנועת מלחמת השיחרור העמי מית הפלסטינית, הנמצאת תחת השפעת מפ לגת הבעת הסורית וחלקם הסתנפו לחזית העממית.

ארבעת האירגונים החשובים המהווים את החזית העממית הם כולם אירגונים בעלי אוריינטציה נאצריסטית:

● **חזית שיחרור פלסטינית** (גיב-התחריר פלסטין) המוכרת בראשי התיבות ג'ת"פ, נבדלת מתנועה בעלת שם דומה, חזית השיחרור הפלסטינית (גיבת אל תח ריר אל פלסטין), שהסתנפה לפתח. זוהי תנועה שהחלה כאירגון מפלגתי, כפלג ה-פלסטיני של מפלגת הבעת. היא נחמכה מי ראשיתה עלידי הסורים ובראשה הרעמי קצין פלסטיני בשם אחמד גיבריל. גיבריל לחם בישראל עיד בחקופת מלחמת העצמי אות בכנופיותיו של קאוקגי, היה פעיל בחזית הירמין, הצטרף אחר כך לצבא ה-סורי והגיע לדרגת כרן.

הגית"פ היה מורכב משלוש יחידות מישי נה, שכל אחת מהן נשאה שם של גיבור ערבי לאומי: יחידה על שם עבד אל קאדר הוסייני, יחידה על שם עבד אל-לאטיף שרווי — קצין סורי שנהרג באחת מפעור לות התגמול של צה"ל לפני המלחמה — ויחידה על שם עז אלדין קאסם, מנהיג כנופיות ערבי, שנהרג עלידי הבריטים ב-סביבות חיפה בשנות ה-30.

לפני המלחמה פעל הגית"פ מסוריה ומי ירדן, היה פעיל יותר מאשר הפתח. הי אידיאולוג של האירגון היה אחיו של עבד אל-לאטיף שרווי. אבל לפני המלחמה לא הייתה חניעה זו בעלת גוון אידיאולוגי מני בש, בניגוד לפתח, שהחזיקה הפוליטית שלו הקדימה את הזרוע החבלנית בעשר שנים לערך.

הגית"פ היה האירגון ששלח ערב מלחמת ששת הימים חבלן מחופש כתייר אנגלי, כדי להטמין פצצות בכתיקולנוע ובתחנה ה-מרכיית בחיפה.

● **הלאומנים הערביים** (קאומיון אל ערב) הם המרכיב השני בחשיבותו בי-

הבסיס לבנון - היעד פלסטין שלוש נערות פלסטיניות, השייכות לאירגון הלאומנים הערבים, מניפות את דגל פלסטין על הגבול בין לבנון וישראל. חברי האירגון הזה נהגו להניף את הדגל מדי שנה, ביום הכרזת מדינת ישראל, על הגבול. ונועה זו, שמרכזה בביירות, היא שביצעה את ההתנקשות באתונה.

דו"ח מיוחד על החזית העממית לשיחרור פלסטין -

יאל ללה, מיאורכס ומיאאה

חזית העממית. הקאומיון היו תנועה לאומנית, שהוקמה עלידי ערבים ממוצא פלסטיני בלבנון בתחילת שנות החמישים. כבר בימים ההם הייתה סיסמתם: איחוד! שיח רור! נקס!

הנקודה הבולטת באידיאולוגיה שלהם היא הפאן-ערביזם. בתחילת קיומו של גוף זה הוא תמך דווקא במנהיג העיראקי ה-ריאקציוני נורי סעיד, שדגל ברעיון הסהר הפורה ואיחוד עיראק עם סוריה, לבנון ו-

חבלה הערביים, פיקטיביים ואמיתיים, הי קיימים בארצות-ערב.

מכשיר הביצוע קשרים

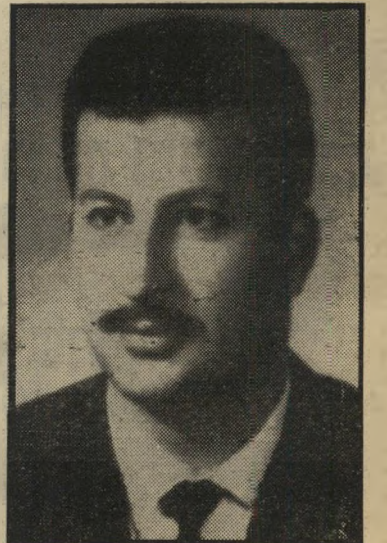
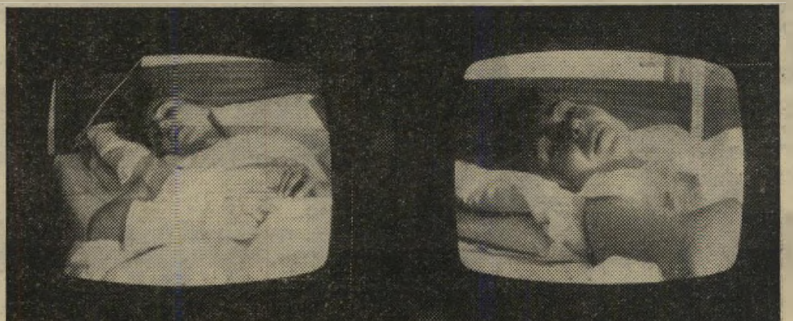
● **חזית העממית** לשיחרור פלסטין (הוא אירגון חדש יחסית, שהוקם רק בסוף 1967, בכנס אירגוני-החבלה הערביים בקאהיר, אולם הוא מורכב מכמה גופים שי פעלו זמן רב לפני מלחמת ששת הימים. הי אירגונים הקטנים שפעלו עד אז הסתנפו ל-תנועות גדולות יותר, חלקם לפתח, חלקם לכוחות השיחרור העממיים של יחיה חמ-

החזית העממית לשיחרור פלסטין. עוד באותו יום נטלה על עצמה מפקדת החזית העממית בביירות את האחריות הי מלאה על מעשה ההתנקשות באתונה. למשך 48 שעות, עד לפשיטת צה"ל על נמל-התעור פה של ביירות, הועתקה הילת הגיבורים של העולם הערבי לעבר אירגון חבלני ערבי זה. היה זה אותו אירגון שאנשיו חטפו את מטוס אל-על והביאוהו לאלג'יריה; שי ביצע את פעולת ליל-הרימונים בירושלים; את ההתנקשות בתחנה המרכיית בתל-אביב. היה זה אירגון שהטרור לשמו, ללא אבחי נה, תוך הריגת אזרחים מיקריים, הפך לתי המאפיין אותו ומבדילו מ-40 אירגוני ה-

● **חמוד מוחמד עיסא** הריק את מחי סניח הקלצניקוב שלו. טהאר אל ימאני השליך את רימוני-התבערה האחרון שבאמי תחתיו. אותה שעה כבר זינקה לעברם מכור נית של כבאי נמל-התעופה של אתונה, שי כיוונה לעברם את סילוני המים שלה. לפני שנתפסו בידי הכבאים, הספיקו שני המת-נקשים במטוס אל-על לפור בין הקהל שי הקיף אותם כרוזים צבעוניים כחובים בי אנגלית עילגת, מעליהם התנוססה הכותרת:

שני הטרוריסטים וקורבנם

ימאני המתנקש בן ה-19 שהשליך את רימוני-התבערה לעבר מנועי מטוס אל-על. אחיו נהרג לפני שנתיים בי התנגשות עם יחידה של מישמר-הגבול.

חנה שפירא, שנפצעה ברגלה ובחוט השדרה שלה, בעת שקפצה מפתח המטוס, מגובה של ארבעה מטרים, בשעת ההתקפה. היא נראית בבית החולים באתונה, לשם נלקחה לאחר היפצעה. השבוע הובאה חנה לארץ עלידי הוריה, שחשו לאתונה בשמעם על המיקרה. אביה של חנה בת ה-28 הוא עובד רשות-הנמלים בחיפה.

עיסא מחמוד מוחמד עיסא, בן 25, תושב לבנון, החבלן הערבי שירה צרורות מהקלצניקוב שבידו לעבר מטוס אל-על בנמל התעופה של אתונה.